

самата ѝ мысль бѣше да види Маріѣ униженѣ и уничтоженѣ, мысляща че съ тоя начинѣ може-ше да привлече на себя си расположеніето на Господаритѣ си и да отпѣде онаѣж коѣто счита-ше за своѣж съревновательницѣ. Графинята Ама-лія като гледаше единѣ день панерчето Маріино положено на масата каза на Ерріета: Отдалечи това панерче, защото ми нанася скръбни въспоми-наніята и не можа да го вида безѣ да ся о блая отъ скръбѣ. » Ерріета го взѣ и истата минута когато Марія замикуваше о тѣ тамо, запрѣ ѣж ка-то ѣ думаше: » Ето дарѣтъ, благородната ми Госпожа, не ще да пріемне нищо отъ тебя, сла-вата ти замина съ цѣтата и не е безѣ благода-реніе в рѣщаніето на панерчето: » Хвърли го въ краката ѣ и съ пронически смѣхъ вѣзе въ дво-рецѣтъ и затвори сильно вратѣтъ. Марія взѣ мълчишкомъ панерчето и си вървѣше въ пѣтьѣтъ като протекоха слѣзы по странити ѣ. Бѣдний-атѣ ѣ отецѣ имаше ниго единѣ тоягѣ да ся под-пира въ пѣтьѣтъ, и тя не дръжеше друго освенѣ панерчето си. Извръщаше често слѣзящитѣ си о-чи къмъ отеческѣи си покровъ но мало по мало звоничитѣ църковни и башнитѣ на дворецѣтъ ся изгубиха отъ очитѣ ѣ задѣ адѣж могила по-крыта отъ зеленина. Придверницѣтъ ги оставиха въ срѣдѣ дѣстѣтъ какѣто имѣ бѣше заповѣдалъ графѣтъ и старецѣтъ уборенѣ отъ скръбѣ и безѣ спокойствіе сѣдна да си почине подѣ единѣ старѣ дѣжбѣ покрѣтъ отъ зеленина.